

Vergaderjaar 1984–1985

19 030**Wijziging van de Wet op de omzetbelasting 1968
(aanpassing aan de 10e btw-richtlijn)**

Nr. 3

MEMORIE VAN TOELICHTING**Algemeen**

Het wetsvoorstel strekt ertoe de Wet op de omzetbelasting 1968 (hierna aangeduid als de Wet) aan te passen aan de op 31 juli 1984 vastgestelde tiende richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake omzetbelasting (nr. 84/386/EEG, PbEG L 208). Deze richtlijn voorziet in een wijziging van de voor de heffing van omzetbelasting van belang zijnde plaats van dienstverlening bij verhuur van roerende goederen, andere dan vervoermiddelen. Op grond van de tiende richtlijn zal, anders dan in de zesde btw-richtlijn en in de daarmee in overeenstemming zijnde wettelijke regeling is bepaald, de verhuur van deze goederen in beginsel belastbaar zijn in het land van de huurder.

Het door de tiende richtlijn voorgeschreven regime voor de verhuur van bedoelde roerende goederen geldt sinds de inwerkingtreding van de zesde richtlijn reeds voor een aantal andere diensten die doorgaans aan ondernemers worden verricht, zoals de overdracht en het verlenen van octrooirechten, licenties e.d., reclameactiviteiten, adviezen en het beschikbaar stellen van personeel (artikel 6, tweede lid, onderdeel e, van de Wet).

Thans is de verhuur van roerende goederen op grond van de in de Wet opgenomen hoofdregel voor de plaats van dienst belastbaar in het land waar de verhuurder woont of is gevestigd dan wel een vaste inrichting heeft van waaruit de verhuur plaatsvindt (artikel 6, eerste lid, van de Wet). Een uitzondering op deze hoofdregel geldt voor de verhuur van roerende goederen, andere dan vervoermiddelen, die door de verhuurder naar een ander land worden uitgevoerd om daar te worden gebruikt. In dat geval is de verhuur belastbaar in het land waar het gebruik plaatsvindt (artikel 6, tweede lid, onderdeel d, van de Wet). Verhuur door een verhuurder uit een ander land aan een huurder in Nederland leidt aldus niet tot concurrentievervalsing in de binnenlandse verhoudingen. Anders is dit evenwel indien in die situatie geen sprake is van een voorafgaande uitvoer door de verhuurder. Alsdan is de hoofdregel van toepassing: heffing van omzetbelasting in het land van de verhuurder. Indien bij voorbeeld een verhuurder uit een andere Lid-Staat een goed koopt in Nederland en dat goed vervolgens in Nederland verhuurt, wordt niet in Nederland, maar in die andere Lid-Staat belasting geheven. Doordat de tarieven niet in alle Lid-Staten gelijk zijn kan dit leiden tot concurrentievervalsing. Dit is van grotere

betekenis geworden sinds de Lid-Staten door de achtste btw-richtlijn verplicht zijn aan buitenlandse verhuurders de omzetbelasting terug te geven die hun bij de aanschaf van het goed in rekening is gebracht. Dit leidt ertoe dat huurders geneigd zullen zijn verhuurders in een land met een lager btw-percentage dan dat in Nederland te prefereren boven binnenlandse verhuurders. Dit leidt tot concurrentievoordeel voor ondernemers uit laag belastende landen.

De tiende richtlijn voorziet in een belangrijke verbetering ten opzichte van de huidige regeling door de plaats van dienst te situeren in het land van de huurder. Van die regel wordt slechts afgeweken indien de huurder een niet-ondernemer (bij voorbeeld een particulier, de overheid) binnen de Europese Gemeenschappen is. In dat geval vindt om praktische overwegingen belastingheffing plaats in het land van de verhuurder.

Nog zij opgemerkt dat de tiende richtlijn niet alleen een wijziging teweegbrengt in de regeling voor de plaats van dienst, maar in bepaalde gevallen tevens betekenis heeft voor de verschuldigheid van de belasting. Indien namelijk op grond van de tiende richtlijn de verhuur door een buitenlandse ondernemer aan een huurder in één van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen belastbaar is in de Lid-Staat van de huurder, betekent dit binnen de systematiek van de zesde richtlijn dat de huurder in plaats van de verhuurder de belasting verschuldigd zal zijn. Voor de Nederlandse situatie geeft dit echter geen aanleiding tot wijziging van de wettelijke bepalingen, aangezien artikel 12, tweede lid, van de Wet reeds voorziet in een dergelijke verlegging van verschuldigheid. Bij verhuur hier te lande door een ondernemer in Nederland – ongeacht of de huurder ondernemer is of niet – blijft de verschuldigheid van omzetbelasting op de verharende ondernemer rusten (artikel 12, eerste lid, van de Wet).

Het voorstel is aan de hand van de beknopte vragenlijst zoals opgenomen in de aanwijzingen inzake de toetsing van ontwerpen van wet en van algemene maatregelen van bestuur op dereguleringsaspecten getoetst. Daaruit bleek dat het voorstel uit dereguleringsoogpunt niet relevant is.

Van het voorstel worden per saldo geen budgettaire gevolgen verwacht.

Toelichting op artikel I

Artikel I, onderdelen A.1 en A.2. Dit artikel behelst de aanpassing van de regeling voor de plaats van dienst aan de tiende richtlijn. De in het hoofdstuk «Algemeen» van de memorie van toelichting genoemde bepaling van artikel 6, tweede lid, onderdeel d, kan vervallen. De toevoeging aan het tweede lid van dit artikel bewerkstelligt dat in geval van verhuur van roerende goederen, andere dan vervoermiddelen, aan ondernemers en aan niet-ondernemers buiten de Europese Gemeenschappen de plaats van dienstverrichting niet is de woon- of vestigingsplaats van de ondernemer die de dienst verricht, maar die van degene aan wie de dienst wordt verricht. Voor zulk een verhuur aan een niet-ondernemer binnen die Gemeenschappen geldt als plaats van dienstverrichting de woon- of vestigingsplaats van de verhuurder (artikel 6, eerste lid, van de Wet).

De Staatssecretaris van Financiën,
H. E. Koning